

Poppentheater Damiet van Dalsum met kerstspel

“De Kleine Pastorale”

“Twee herderinnen brengen het publiek naar de stal in Bethlehem. Het is koud. De os en de ezel geven warmte met hun adem. Daar wordt het Kindje geboren. Iedereen komt kijken. Het is een groot feest. De herders, de wijzen, de muziekinstrumenten en de engelen aanbidden het Kind.”

Een familievoorstelling vooral bedoeld voor een jong publiek vanaf 3 jaar. Opmerkelijk zaten er veel volwassenen die zondag 30 december om 12u15 in een zaal van het Augustijnenklooster, St-Margrietstraat te Gent. Het decor en opstelling in deze ruime zaal had iets theatraals en voelde goed aan. Het stro als vloerbekleding op het decorgedeelte suggereerde meteen dat je welkom was in de stal van Bethlehem. Twee herderinnen gekleed met zwarte gewaden en authentieke bruidskronen uit Azië, kwamen statig op en namen het publiek op in hun verhaal.

Ook al kende je het verloop van het Bijbelverhaal, het is vooral de sfeerzetting die zowel jong als oud meevoerde in de ervaring. Tot het hoogtepunt in het verhaal, de geboorte van het Kind. Daarna was het wat gezocht, kreeg je het gevoel dat het erop zat, dat de tijd wat moest opgevuld worden of zaken aan elkaar moest worden geregen, ook al kwamen er nog treffende muzikale momenten. Dialogen misten daarna een bepaalde kracht of tekstfragmenten met originele inslag. Heel jonge kinderen zullen er misschien minder behoefte aan hebben, ze werden de hele voorstelling rondgeleid in een soort sprookjesachtige wereld. Vanuit het kind ingeleefde zintuiglijke ervaringen werden demonstratief weergegeven. Vooral visuele, auditieve, tactiele (suggestie adem) en olfactorische (ruiken van lucifer) ervaringen volgden elkaar op. (dit laatste, het aansteken van een lucifer net boven een laag stro, vond ik wat gevaarlijk)

Echt educatief dus en dit werkt zeker in scholen, groepen kinderen met begeleiders en familievoorstellingen. Het gedeelte met de dieren echter vond ik dan teveel demonstratief. Hier miste ik een apotheose of een verrassende afronding. Opmerkelijk was het geluid van de ezel dat Françoise Vanhecke op verschillende manieren bracht, een uniek geluid door het gebruik van haar nieuwe zangtechniek ISFV.¹ In mijn fantasie waren de dieren een orkestje aan het spelen voor het Kind of gingen ze weg in

fanfaresstijl. Want dat zou dan in resonantie zijn met de zeer inspirerende muziekdozen van daarvoor.

Hoe de poppen voorgesteld werden, gedragen en gemanipuleerd werden door de acteurs, vond ik heel sterk. Het had iets teatraal en plechtig. Er werd gespeeld met zelfgemaakte poppen, sober aangekleed. Ik vermoed dat kinderen deze direct in hun collectie knuffelpoppen zouden inrekenen. Ook vogels en andere dieren als draadpoppen, die met een bepaald mechanisme omhoog getrokken werden aan een kapstok of staander, konden goed gedraaid en gemanipuleerd worden. Soms werd mijn aandacht afgeleid naar die mysterieuze kronen die in tegenstelling met de eerder sobere poppen zeer rijkelijk leken. In mijn fantasie zouden dat de kronen van de Koningen worden en zouden zij versmelten met deze figuren. Wat jammer dat dit enkel kronen bleven, want daar zat heel wat informatie in.

De actrice met operastem (de Vlaamse Françoise Vanhecke) bracht zeer mooie, vreemde liederen, zeer professioneel vertolkt. Met de ogen toe zocht ik waar ze vandaan kwamen: het land van bezieling en verstillig van De Pastorale. Licht en ontroerend. Het waren geen bestaande liederen, doch eigen composities en improvisaties, vertrekkend van een bepaald thema met een Jood/Palestijns of Aziatisch klankregister. Op andere momenten in de voorstelling was Françoise dan weer de geluidsmaker met zuchten, neuriën en allerlei ezelgeluiden. Een humoristische en grappige noot in het geheel.

(Achteraf heb ik vernomen dat er in de voorstelling op de middag iets haperde aan de technische kant en timing van de muziek. In de namiddagvoorstelling was dit euvel opgelost en was de interactie met het publiek vlotter.)

Nicole Ledegen

¹ Deze nieuwe zangtechniek ontwikkelde zij in het kader van haar doktoraatsonderzoek aan de University College of Ghent

terug naar inhoudstafel